

Adwokat dr Witold Kabański
 Kancelaria Adwokacka
 00-429 Warszawa
 ul. Rozbrat 34/36 lok.95
 tel. 22 622 68 76, tel. kom. 601 209 058
adwokat@kabanski.eu
www.kabanski.eu

Adwokat Patrick Wilhelmsen
 Kancelaria Adwokacka
 00-429 Warszawa
 ul. Rozbrat 34/36 lok.95
 tel. 508-920-164
patrick.wilhelmsen@gmail.com
www.wilhelmsen.com.pl

Warszawa, dnia 17 maja 2021 roku

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

al. Jana Chrystiana Szucha 12A, 00-918 Warszawa

Skarżąca

K D

reprezentowana przez pełnomocnika procesowego:

adwokata dra Witolda Kabańskiego, nr wpisu: WAW/Adw/487

adres Kancelarii: ul. Rozbrat 34/36 lok. 95, 00-429 Warszawa

/ pełnomocnictwo szczególne w załączeniu

oraz

adwokata Patryka Wilhelmsen, nr wpisu: WAW/Adw/8161

adres Kancelarii: ul. Rozbrat 34/36 lok. 95, 00-429 Warszawa

/ pełnomocnictwo szczególne w załączeniu

**Organ, który wydał
 orzeczenie, którego
 dotyczy skarga
 konstytucyjna:**

Prokuratura Okręgowa w W
 Wydział Organizacyjny

**Prokurator
 Generalny:**

Prokurator Generalny
 Al. Ujazdowskie 11
 00-950 Warszawa

SKARGA KONSTYTUCYJNA

1. Działając w imieniu i na rzecz skarżącej – K. D., na podstawie przedłożonego w załączeniu pełnomocnictwa szczególnego, na zasadzie art. 33 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2016 poz. 2072 ze zm.) w zw. z art. 79 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wnosimy o stwierdzenie, że **§ 25 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz.U. 2016 poz. 2290)**, na którym oparto postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w W z marca 2021 r., sygn. akt

w przedmiocie rozpoznania zażalenia obrońcy Skarżącej na zarządzenie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W z dnia lutego 2021 roku o odmowie wyrażenia zgody na korzystanie przez podejrzaną K D z aparatu telefonicznego do kontaktu z E D i A D, sygn. akt , **jest niezgodny z:**

- **art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 92 ust. 1 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej** - w zakresie, w jakim reguluje przesłanki wydawania zarządzenia w przedmiocie kontaktu telefonicznego osoby tymczasowo aresztowanej z osobą najbliższą.

2. Na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wskazuje, że zostały naruszone następujące konstytucyjne prawa Skarżącej:

- prawo do ochrony prywatności (życia rodzinnego), uregulowane w art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez oparcie postanowienia w przedmiocie kontaktów telefonicznych z osobami najbliższymi na § 25 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz.U. 2016 poz. 2290), który to przepis wykracza poza delegację ustawową zawartą w art. 249. § 1 pkt 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks Karny Wykonawczy (dalej: k.k.w.), a ponadto reguluje konstytucyjne prawo obywateli w Rozporządzeniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, „w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być tylko taki przepis, który stanowił normatywną podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, w związku z którą wniesiono skargę konstytucyjną. Skutkiem powyższego, dla nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu konieczne jest wykazanie, iż rozstrzygnięcie dotyczące konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego wydane zostało na podstawie zaskarżonego przepisu. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, regulacja prawna stanowiąca przedmiot skargi konstytucyjnej musi w taki sposób determinować w sensie normatywnym treść wydanego orzeczenia, że prowadzi to do wskazanego w skardze naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych. Zaskarżony przepis stanowi podstawę indywidualnego rozstrzygnięcia w rozumieniu ustawy o Trybunale Konstytucyjnym zasadniczo tylko wtedy, kiedy owo rozstrzygnięcie - przy tym samym przedmiocie i zakresie spraw - byłoby lub mogło być inne w przypadku nieobowiązywania normy prawnej o treści” (Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2018 r. Ts 34/17). W niniejszej sprawie z taką sytuacją mamy do czynienia, albowiem przyczyną odmowy wyrażenia zgody na kontakty telefoniczne Skarżącej postanowieniem Prokuratury Okręgowej w W z dnia marca 2021 r., sygn. akt oraz zarządzeniu prokuratora Prokuratury Rejonowej w W z lutego 2021 roku, było odniesienie do wskazanej regulacji prawnej i uznanie, że

to Skarżąca powinna wykazać szczególne okoliczności przemawiające za udzieleniem zezwolenia, tak jak reguluje tę kwestię skarżony przepis Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz.U. 2016 poz. 2290).

3. Na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym uzasadniam, że § 25 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz.U. 2016 poz. 2290) jest niezgodny z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z uwagi na uregulowanie w tym przepisie przesłanek wydawania przez organ dysponujący zarządzenia o zgodzie na korzystanie z aparatu telefonicznego przez tymczasowo aresztowanego.

Niewątpliwie przepis powyższy wykracza poza delegację ustawową zawartą w art. 249 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks Karny Wykonawczy (dalej: k.k.w.), który upoważnia Ministra Sprawiedliwości do określenia w rozporządzeniu sposobów korzystania przez tymczasowo aresztowanych i skazanych z aparatu telefonicznego. Przez „sposób” korzystania przez tymczasowo aresztowanych z aparatu telefonicznego należy w ocenie Skarżącej rozumieć sprawy techniczne i organizacyjne, nie zaś przesłanki wydawania zarządzenia o zgodzie na korzystanie z aparatu telefonicznego.

Co istotne, przesłanki takie zostały określone w art. 217c k.k.w. odmiennie niż określa je § 25 ust. 1 wyżej wymienionego Rozporządzenia. Zgodnie z Kodeksem Karnym Wykonawczym, zasadą jest bowiem udzielanie zgody na kontakt telefoniczny z osobą najbliższą, zaś ciężar wykazania szczególnych okoliczności spoczywa na organie, do którego dyspozycji pozostaje tymczasowo aresztowany (art. 217c § 2 k.k.w.). Świadczy o

tym zawarte w art. 217c § 2 k.k.w. sformułowanie, iż *Organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, wydaje zarządzenie o zgodzie na korzystanie z aparatu telefonicznego, chyba że zachodzi uzasadniona obawa, że zostanie ona wykorzystana: 1) w celu bezprawnego utrudniania postępowania karnego; 2) do popełnienia przestępstwa, w szczególności podżegania do przestępstwa.*

Tymczasem wspomniany powyżej § 25 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia przerzuca na wnioskodawcę będącego osobą najbliższą obowiązek wykazania, że zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek do utrzymywania kontaktu telefonicznego z tymczasowo aresztowanym, czyniąc wydawaną w tym przedmiocie zgodę wyjątkiem, od ogólnej zasady określonej § 25 ust. 1 ust. 1 Rozporządzenia, iż zgody udziela się wyłącznie obrońcy lub pełnomocnikowi będącemu adwokatem lub radcą prawnym. Zauważyć można, że prowadzi to do sytuacji, w której zaistnieć musi szczególny przypadek, aby osoba tymczasowo aresztowana mogła korzystać ze swojego konstytucyjnego prawa do pielęgnowania więzi rodzinnych, czemu służyć ma możliwość utrzymywania kontaktów telefonicznych z rodziną (art. 47 Konstytucji). Kwestia ta pozostaje uregulowana bez wyraźnego upoważnienia ustawowego.

Istniejący stan prawny jest w praktyce wykorzystywany przez organy państwa, czego dowodzi postanowienie wydane przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w W z marca 2021 r., sygn. akt , jak również wcześniejsze zarządzenie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W z lutego 2021 r., o odmowie wyrażenia zgody na korzystanie przez K D z aparatu telefonicznego do kontaktu z E D i A D . Podobne rozstrzygnięcia zapadały w sprawie Skarżącej również w przeszłości.

Istoty niniejsze skargi konstytucyjnej dopatrywać się należy w niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art.

31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej *„Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.*

Przepis § 25 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz.U. 2016 poz. 2290) narusza powyższą regulację, gdyż ogranicza prawo do pielęgnowania więzi rodzinnych w akcie o randze Rozporządzenia. Ponadto, choć Skarżąca ma świadomość, iż zarzut taki czynić mogą organy państwowe, narusza to także art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Brak jest bowiem szczegółowego upoważnienia do uregulowania przez Ministra Sprawiedliwości, w rozporządzeniu, przesłanek udzielenia tymczasowo aresztowanym zgody na kontakty telefoniczne z osobami najbliższymi.

Dodać należy, że istnienie sprzecznych i wykluczających się wzajemnie przepisów prawnych, tj. § 25 wyżej wskazanego Rozporządzenia oraz 217c § 2 k.k.w. narusza także art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie uregulowanej w tym przepisie zasady demokratycznego państwa prawnego. Jak wskazuje się bowiem w doktrynie oraz orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego *„z zasady tej wywodzone są również zasady prawidłowej (przyzwoitej) legislacji, które nakazują, aby przepisy formułowane były w sposób poprawny, jasny i precyzyjny, zwłaszcza wówczas, gdy dotyczą praw i wolności jednostki (zob. TK – K 7/99, K 24/00). Przepis niejasny i nieprecyzyjny rodzi u jego adresatów niepewność co do zakresu ich praw i obowiązków, a organom, które go stosują, daje zbyt dużą swobodę i możliwość zastępowania prawodawcy w zakresie przesądzenia tych kwestii, które uregulował on w sposób niejasny i nieprecyzyjny.*

Ustawodawca nie może poprzez niejasne formułowanie tekstu przepisów pozostawiać organom, które mają je stosować, nadmiernej swobody przy ustalaniu zakresu ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Założenie to określane jest mianem zasady określoności ustawowej ingerencji w sferę konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Przekroczenie pewnego poziomu niejasności przepisów prawnych może stanowić samoistną przesłankę stwierdzenia ich niezgodności z zasadą państwa prawnego (zob. TK – K 6/02).”

W sytuacji, w której dwa przepisy regulują odmiennie ten przedmiot regulacji, adresat normy prawnej nie wie, która ma zastosowanie w jego sprawie. W przedstawionym w skardze stanie faktycznym zachodzi niejasność, czy Skarżąca ma obowiązek wykazywania szczególnych okoliczności w celu pielęgnowania więzi rodzinnych, czy jednak obowiązek ten, zgodnie z ustawą spoczywa na Prokuraturze. Prokuratura stosuje przepis, korzystny z punktu widzenia interesów postępowania, nie uwzględniając przy tym konstytucyjnego prawa jednostki.

Nadmienić należy, że art. 217c § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2018 r. poz. 652 tekst jednolity) zawiera w sobie odniesienie do regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania, przy czym przepis wskazuje jedynie, że korzystanie z aparatu telefonicznego odbywa się na zasadach określonych w regulaminie organizacyjno-porządkowym wykonywania tymczasowego aresztowania. Poprzez zasady należy rozumieć kwestie organizacyjno – porządkowe. Nie stanowi to natomiast upoważnienia do regulowania przesłanek dotyczących udzielenia zezwolenia zgody na kontakty telefoniczne w przedmiotowym Rozporządzeniu.

4. Na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, przedstawiam następujący stan faktyczny:

Skarżąca jest tymczasowo aresztowana

Wnioskiem z dnia lutego 2021 roku, Skarżąca - reprezentowana przez obrońcę, wystąpiła o udzielenie jej zezwolenia na kontakty telefoniczne z osobami najbliższymi tj.

E D i A. D .

Zarządzeniem z lutego 2021 roku asesor Prokuratury Rejonowej w W odmówił wyrażenia zgody na korzystanie przez K D z aparatu telefonicznego do kontaktu z E D i A. D . W uzasadnieniu do zarządzeniu asesor wskazał, że „zgodnie z art. 217c § 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2018 r. poz. 652 tekst jednolity) tymczasowo aresztowany może korzystać z aparatu telefonicznego, z zastrzeżeniem paragrafów 2 i 3, na zasadach określonych w regulaminie organizacyjno-porządkowym wykonywania tymczasowego aresztowania, za zgodą organu, do którego dyspozycji pozostaje. Zgodnie z paragrafem 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. z 2016 r., poz. 2290), organ dysponujący bezzwłocznie wydaje zarządzenie o zgodzie na korzystanie z aparatu telefonicznego przez tymczasowo aresztowanego: 1) wyłącznie w celu porozumienia się z obrońcą lub pełnomocnikiem będącym adwokatem albo radcą prawnym; 2) w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w celu porozumienia się z osobą najbliższą. [...] Pomimo, że osoby wskazane we wniosku należą do kręgu osób najbliższych dla podejrzanego, wniosek nie zawiera informacji wskazujących na zaistnienie

wyjatkowych okoliczności uzasadniających potrzebę kontaktu telefonicznego z osobami najbliższymi, który jest dopuszczalny jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach...

Dowód:

- Zarządzenie z lutego 2021 roku – na fakt podstawy prawnej i faktycznej przytoczonej w uzasadnieniu do tego zarządzenia oraz motywów jakimi kierował się asesor prokuratorski, w tym przyjęcia przez niego konieczności wskazania we wniosku szczególnych okoliczności uzasadniających możliwość utrzymywania kontaktów telefonicznych z osobą najbliższą.¹

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez obrońcę zażaleniem z marca 2021 roku. W zażaleniu obrońca zarzucił temu zarządzeniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, tj.:

„- § 25 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno – porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania w zw. z art. 92 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 249 § 1 k.k.w. w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji – poprzez oparcie zaskarżonego zarządzenia na przepisie § 25 ust. 1 pkt 2 wyżej wymienionego Rozporządzenia, którego zakres regulacji wykracza poza delegację ustawową zawartą w art. 249 § 1 k.k.w, a tym samym nie może stanowić podstawy orzekania w przedmiocie kontaktów telefonicznych z osobą najbliższą.

- art. 217 c § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 k.k.w. – poprzez bezpodstawną odmowę wyrażenia zgody na utrzymywanie przez podejrzaną kontaktów telefonicznych z jej najbliższą rodziną wobec oparcia rozstrzygnięcia na pozaustawowych przesłankach, a nadto

¹ Ilekroć w skardze niniejszej przytaczany jest dowód, należy to traktować jako wniosek o jego dopuszczenie, na fakty podniesiony bezpośrednio przy powoływanym dowodzie.

niewskazanie żadnych uzasadnionych okoliczności, które świadczyłyby o istnieniu uzasadnionej obawy, iż kontakty telefoniczne z najbliższą rodziną, będą wykonywane w celu bezprawnego utrudniania postępowania.

- art. 4 § 1 k.k.w. w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka – poprzez utrzymanie staniu braku poszanowania dla życia prywatnego i rodzinnego oraz stosowanie środka zapobiegawczego z naruszeniem zasady humanitaryzmu oraz proporcjonalności względem celu postępowania, będącego obecnie na zaawansowanym etapie, w którym nie zachodzi realne ryzyko, że kontakt telefoniczny z najbliższą rodziną zostanie wykorzystany w celu bezprawnego utrudniania postępowania karnego.”

Dowód:

- Zażalenie z marca 2021 roku – na fakt podniesionych w zażaleniu zarzutów wobec zarządzenia z lutego 2021 roku, .

Postanowieniem z marca 2021 r., , Z S
– prokurator Prokuratury Okręgowej w W utrzymał w mocy zarządzenie asesora Prokuratury Rejonowej w W z lutego 2021 r. o odmowie wyrażenia zgodny na korzystanie przez K D: z aparatu telefonicznego do kontaktu z E D i A D , sygn. akt . W uzasadnieniu do tego postanowienia prokurator wskazał, że jego zdaniem „przepisy regulujące używanie przez tymczasowo aresztowanych telefonów, tj. art. 217c §1 pkt 1 k.k.w. oraz § 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania, umożliwiając wyrażenia zgody dla tymczasowo aresztowanego na kontakty telefoniczny z obrońcą lub pełnomocnikiem, zaś z osobami najbliższymi jedynie w szczególnie uzasadnionych

przypadkach. W omawianym przypadku wniosek z .02.2021 r. adw. Patrycja Wilhelmsena – obrońcy podejrzanej K D o wydanie zgody na kontakt telefoniczny podejrzanej nie wskazuje na takie szczególne okoliczności o jakich mowa w § 25 przywołanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2016 r.” Prokurator przyjmuje zatem domniemanie zgodności zakazanego przepisu Rozporządzenia z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, nie odnosząc się do podniesionych zarzutów obrońcy.

Dowód:

- postanowienie z . marca 2021 roku – na fakt wskazanych w uzasadnieniu motywów postanowienia tego, w tym podstawy prawnej jego wydania.

Jedynie na marginesie nadmienić należy, że analogiczne zarządzenie Prokuratura Rejonowa w W wydała w dniu września 2020 roku. Również wówczas powołano się wprost na § 25 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania. W motywach do zarządzenia z dnia września 2020 roku wskazano, że „wniosek nie zawiera żadnych informacji wskazujących na zaistnienie wyjątkowych okoliczności uzasadniających potrzebę kontaktu telefonicznego z osobami najbliższymi, który jest dopuszczalny jedynie w szczególności uzasadnionych przypadkach. Postanowieniem z października 2020 r., po rozpoznaniu zażalenia opartego na tym samym zarzucie zażalenia z marca 2021 roku, utrzymano w mocy zarządzenie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W z września 2020 r. W uzasadnieniu nie odniesiono się merytorycznie do zarzutu powyższego, lecz powołano się ponownie na niewskazanie szczególnych okoliczności, które miałyby uzasadniać udzielenie

zezwolenia na kontakt telefoniczny podejrzany K D z E D i
A D .

Dowód:

- Zarządzenie z września 2020 r. – na fakt uprzedniej odmowy udzielania zezwolenia na kontakty telefoniczne oraz motywów zarządzenia;
- Zażalenie z dnia września 2020 r. – na fakt zarzutów podniesionych przeciwko zarządzeniu z września 2020 r.;
- Postanowienie z października 2020 r. – na fakt motywów rozstrzygnięcia tego.

5. Na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, niniejszym wskazuję, że postanowienie z dnia marca 2021 roku doręczone zostało w dniu 07 kwietnia 2021 roku. Na ten fakt przedkładałam w załączeniu doręczony mi odpis postanowienia wraz z kopertą, w której zostało mi ono doręczono. Zachowanie 3 miesięcznego terminu na sporządzenie i wniesienie niniejszej skargi konstytucyjnej ma potwierdzenie w dacie wydania postanowienia oraz w fakcie dysponowania przeze mnie tym postanowieniem.

Dowód:

- postanowienie z dnia marca 2021 roku wraz kopertą – na fakt daty jego doręczenia.

6. Na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, niniejszym wskazuję, że od postanowienia prokuratora Prokuratury Okręgowej w W z marca 2021 r., sygn. akt nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.
7. Na podstawie art. 54 ust. 1 i 2 w zw. z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, wnoszę o orzeczenie, w drodze postanowienia, na rzecz wnoszącego niniejszą skargę konstytucyjną, zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem od Ministra Sprawiedliwości, według norm przepisanych.
8. Wnosimy o nieujawnianie danych osobowych Skarżącego w przypadku ewentualnego publikowania postanowienia, o którym mowa w art. 61 ust. 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Załączniki:

Patrick Wilhelmsen

dr WITOLD KABANSKI
adwokat

- 1) Pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym;
- 2) Zarządzenie z lutego 2021 roku, ;
- 3) Zażalenie z marca 2021 roku, ;
- 4) Postanowienie z marca 2021 roku wraz kopertą;
- 5) Zarządzenie z września 2020 r. ;
- 6) Zażalenie z września 2020 r.;
- 7) Postanowienie z października 2020 r. ;
- 8) 5 dodatkowych egzemplarzy skargi wraz z załącznikami.